ವಂಚಿಸಿರುವೆನೇ? ನಾನು ನಿನಗೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಮಗನನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆದರೆ ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಎಂದು ಭಯವಾಯಿತು. ಅಬ್ರಾಹಮ್ ತನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಚಾಳಿಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಷವನ್ನು ಅರೆದಿದ್ದ, ಆ ವಿಷಯಗಳು ಜೋಶ್‌ಗೆ ಏನೂ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಡ್ಯಾಡಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಹುಡುಗಿಯರು... ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನಲ್ಲ! ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ಅಬ್ರಾಹಮ್‌ನನ್ನು ಒಂದೇ ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ!

‘ನೀನು ನಿನ್ನ ಡ್ಯಾಡಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೀಯ? ಅವರು ವುಮೆನೈಸರ್ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹೆಣ್ಣಿನೊಂದಿಗೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರು’ ನಾನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಜೋಶ್ ಎದುರು ನಿಜವನ್ನು ಕಕ್ಕಿದ್ದೆ.

ಜೋಶ್ ಹೆಗಲು ಕುಣಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ, ‘ಡ್ಯಾಡಿಗೆ ಅವರದೇ ಆದ ಕೆಲವು ಅಗತ್ಯಗಳಿವೆ. ನನಗೆ ಅವು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಯಾರೂ ಪರ್ಫೆಕ್ಟ್ ಆಗಿರಲ್ಲ.’

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ, ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಹಕ್ಕಿದೆ. ಜೋಶ್‌ಗೂ ಇದೆ. ನೋವು ನನ್ನ ನೆರಳಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಲ್ಲ. ನಗುವ ಬಯಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಅದೆಷ್ಟು ಅಳಿಸಿತು...!

ಮಗನ ಮಾತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಾಟಿತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದವು. ನಾನು ಅಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಜೋಶ್ ನನ್ನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು, ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ತನ್ನ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ, ‘ಮಮ್ಮಿ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ... ನೀವಿಲ್ಲಿಗೆ ಅಡ್ಡಾಡಲು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ... ಅಳಲು ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಸರ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಐ ಯಾಮ್ ಸಾರಿ. ನೀವು ಡ್ಯಾಡಿಯ ಬಿಜಿನೆಸ್‌ಗೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ ಎಂದು ಡ್ಯಾಡಿ ಹೇಳ್ತಾರೆ.’

‘ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ, ಅದೂ ಸ್ವಲ್ಪ... ಯಾರಿಗೂ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಷ್ಟು, ನಾನೆಂದು ಹಣದೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿನಗಾದರೂ ನಾನೇನು ಕಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ?’

‘ಮಮ್ಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವಂತಾಗಲಿ... ಈಗ ಮಜವಾಗಿರಿ, ನಕ್ಕು ಬಿಡಿ...’

ಅದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ, ಅದೂ ಇದೂ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಸಮಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಜೀವಿಸುವ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು. ಜೋಶ್‌ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ! ಅವನು ತನ್ನ ತೋಳುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಅಪ್ಪಿ, ‘ಮಾಮ್, ಏನು ತಿನ್ನುತ್ತೀರಿ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ನಾನು ಪುಳಕಿತಳಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೆರಗು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ಇವನನ್ನು ಹಡೆದಿದ್ದೇನೆ! ಆ ದಿನಗಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದವು? ಎಂದು ನನ್ನನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಜೋಶ್ ಬೆಳಗಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಚಹಾ ಕೊಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ; ಆಗ ನನಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತುಂಬಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಯೌವನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಮಗನ ಸುಖವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗನ ಗೃಹಸ್ಥ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಆತ್ಮೀಯತೆ ಜಾಗೃತಗೊಂಡಿತ್ತು. ಕೈಗಳು ವ್ಯಗ್ರಗೊಂಡವು. ಮೂವರು ಗಂಡಸರ ಮನೆ... ಮನೆ ಎಷ್ಟೇ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅದು ಗಂಡಸರ ಮನೆಯೇ... ಅದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೈಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ, ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ, ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರಿ, ನಾನು ಅವರ ಮನೆಯನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡಿ, ಶೃಂಗರಿಸಿದೆ. ಅವರು ಬೇಡವೆಂದರೂ, ನಾನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಡಾಯಿಂಗ್ ರೂಮನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದೆ, ಟಾಯ್ಲೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛ ಮಾಡಿದೆ, ಅಡುಗೆ ಮನೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀಟಾಗಿ ಇಟ್ಟೆ.

ಅಬ್ರಾಹಮ್ ನನಗೆ ನೋವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ, ದುಃಖಕ್ಕೀಡು ಮಾಡಿದ, ಆದರೆ ಜೋಶ್‌ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿ, ಮಗ ಯೋಗ್ಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸುಖದ ಅನುಭವವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟ. ಅವನು ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸದೆ ಜಗತ್ತಿನ ಒಂದು ದುಬಾರಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಜೋಶ್‌ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ. ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಆಫ್ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕೊಲಂಬಿಯಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವಾಗ ನಾನು ಗರ್ವದಿಂದ ಬೀಗಿದೆ; ನನ್ನ ಮಗ ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಇದರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅಬ್ರಾಹಮ್‌ಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ.

ಜನ ಬಯಸಿದಾಗ ಹೊಸ ಜಗತ್ತೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ...

ಒಂದು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಮುಖಗಳನ್ನು ಅಂಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ...

ಈ ಹಾಡನ್ನು ಜೋಶ್ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗುಣಗುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಈ ಹಾಡನ್ನು ನನಗೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವೇದನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಅವನನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದೆ, ‘ಇದೇನು, ಈ ಹಾಡನ್ನು ನೀನು ಸದಾ ಹೇಳುತ್ತೀಯಲ್ಲ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಕಲಿತೆ, ಈ ಹಿಂದಿ ಹಾಡಿನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು?’

ಜೋಶ್ ಹೇಳಿದ, ‘ಕಳೆದ ಶುಕ್ರವಾರ ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯನ್ ಸ್ಟೂಡೆಂಟ್‌ಗಳು ‘ದಾಗ್’ ಹಿಂದಿ ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಪ್ರೊಜೆಕ್ಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಇದು ಅದೇ ಸಿನಿಮಾ ಹಾಡು. ಶರ್ಮಿಲಾ ಟ್ಯಾಗೋರ್ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.’

‘ಈ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಿರಬೇಡ.’

‘ಏಕೆ? ನನ್ನ ಸ್ವರ ಕೆಟ್ಟದಾಗಿದೆಯೇ?’

‘ಇಲ್ಲ, ನೀನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡ್ತೀಯ (ಇದು ನಿಜವೂ ಆಗಿತ್ತು), ಆದರೆ ನನಗೆ ಈ ಹಾಡು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.’

ನಂತರ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಇದನ್ನು ಗುನುಗುನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ನಾವು ಮನಸಾರೆ ಅಡ್ಡಾಡಿದೆವು. ಅವನು ತನ್ನ ಭವ್ಯ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ, ಇನ್ನಿತರ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ನೀಲ್ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿನ್ನಿಸಿದ ಉಣ್ಣಿಸಿದ. ಅವನು ಸ್ವತಃ ಉತ್ತಮ ಕುಕ್ ಆಗಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ವ್ಯಂಕೂವರ್‌ನಿಂದ ಒಂದೂವರೆ ಗಂಟೆಯ ಡ್ರೈವ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರ್ರೀಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಸರ್ರೀ ಒಂದು ಉಪನಗರವಾಗಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ನಾರ್ಥ್ ಅಮೆರಿಕದ ಭಾರತೀಯ ಬೆಸ್ಟ್ ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟ್‌ಗಳು ಸರ್ರೀಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಗುಲಬರ್ಗ್ ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಊಟ ಮಾಡಿದೆವು. ಅಲ್ಲಿಯ ಊಟ ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಾದಿಷ್ಟವಾಗಿದ್ದು, ಆತ್ಮತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಜೋಶ್ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ, ‘ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಮಾಮ್?’

‘ನೀಲ್ ಹುಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ರಜ ಸಿಕ್ಕಿದೆ’ ಎಂದೆ ನಾನು.

‘ಇಲ್ಲಿಯ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಈಜಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಾ?’

‘ಇಲ್ಲಿಯ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ?’

‘ಹೌದು, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ?’

‘ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ! ನೀಲ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರು?’

‘ಅದಕ್ಕೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡ್ತೀನಿ’ ಎಂದ ಜೋಶ್.

ಬೆಟ್ಟಗಳು ಮತ್ತು ಸಮುದ್ರ ತೀರದಿಂದ ಆವರಿಸಿದ ವ್ಯಂಕೂವರ್ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಮುದ್ರತೀರಗಳು ಪ್ರವಾಸಿ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾವು ಸ್ಟೈನಲಿ ಪಾರ್ಕ್ ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ದೀರ್ಘವಾಗಿದ್ದ, ಮರಳಿನ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೇ ಬೀಚ್‌ಗೆ ಹೋದೆವು. ಕರತಾರ್ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂದ.

ಕರತಾರ ನೀಲ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡ. ನಾನು ಮತ್ತು ಜೋಶ್ ಈಜು ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಳಿದೆವು. ಸೂರ್ಯ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ತೀರದಿಂದ ಸಮುದ್ರ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡುವುದು ಅತ್ಯಂತ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಜೋಶ್ ನನ್ನ ಬಳಿಯಿದ್ದ, ಆದರೆ ಏಕೋ ಅವನು ದೂರ... ತುಂಬಾ ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆ... ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ತನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬರೂ ಮನಸಾರೆ ಈಜಿದೆವು. ಬೇಸಿಗೆಯ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ಶೀತಲ ಜಲದಲ್ಲಿ ಅಲೆಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಹಿಂದುಮುಂದಾಗುವುದು ರೋಮಾಂಚನವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ವೇಗದ ಅಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಜಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಮನದಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು.